

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **R. M.**
státní příslušnost Ukrajina
místem pobytu v ČR M., P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č.j. OAM-490/ZA-ZA11-K09-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu ve spojení s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, § 52 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že by mu v zemi původu nehrozilo pronásledování, resp. vážná újma, tvrdil, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, z toho pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí, rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a nesouladné s relevantní judikaturou.
4. Poukázal na to, že pochází z města K. v Luhanské oblasti, která je označována za separatistický region a který nemá státní moc Ukrajiny pod kontrolou, má obavy z pronásledování ze strany ukrajinských nacionalistů, členů Právěho sektoru, neboť žalobce mluví pouze rusky, proto je těmito nacionalisty považován za Rusa a byl jimi již několikrát fyzicky napaden, snažil se to řešit s policií, avšak bezvýsledně, státní orgány mu nejsou schopny zajistit ochranu. Žalobce je vnitřně vysídlenou osobou, bezdomovcem, žalovaný jeho individuální situaci vyhodnotil nesprávně, žalobce je díky skutečnosti, že hovoří pouze rusky, diskriminován a limitován v přístupu na pracovní trh, na trh s bydlením i k dalším službám oproti ukrajinsky mluvícím osobám. Vnitřní přesídlení by proto jeho situaci nevyřešilo a nezbavilo by ho nebezpečí pronásledování. Dále sdělil, že se obává mobilizace a povolání do armády, kde by byl nucen bojovat proti svým bývalým sousedům z jeho města.
5. Měl za to, že žalovaný se s jeho tvrzeními dostatečně nevypořádal, neprovedl řádné šetření a nezjistil správně skutkový stav, závěr o účelovosti tvrzení žalobce je nepodložený a subjektivní. Namítal, že pokud jde o pravdivost tvrzení žalobce ohledně fyzického napadení při čekání na vydání pasu, nevzal žalovaný v potaz, že datum vydání dokladu a datum jeho převzetí žalobcem se nutně nemusí shodovat, a to zejména proto, že žalobce o jeho vydání žádal skrze soukromou společnost. Žalovaný své pochyby se žalobcem nijak nekonzultoval, nedal mu možnost je odstranit, ani se vyjádřit.
6. Vytýkal žalovanému, že při hodnocení azylově relevantního nebezpečí vycházel z oficiálních dokumentů vydaných zemí původu žalobce, což je v kontextu azylové procedury nepatřičné, tyto informace nesplňují standard přesnosti a nezávislosti dle ust. § 23c zákona o azylu, žalobce poukazoval na rozpor mezi proklamovaným oficiálním stavem a realitou života v zemi původu. Stejně tak nemohou být relevantním podkladem pro vydání rozhodnutí materiály vydané samotným žalovaným.
7. Namítal, že dle ustálené judikatury správních soudů má žadatel o mezinárodní ochranu pouze povinnost přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď, správní orgán je pak případně povinen přednést důkazy o její nevěrohodnosti. Pokud žadatel pochází ze země s nízkým standardem dodržování lidských práv, je třeba jeho výpověď považovat

primárně za věrohodnou, žalovaný nepřihlédl dostatečným způsobem ke zprávám lidskoprávních organizací.

8. Poukázal na to, že žalovaný se nedostatečně zabýval okolnostmi rodinného a soukromého života žalobce, který na území ČR žije ve společné domácnosti se svou matkou, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
9. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, trval na správnosti napadeného rozhodnutí, měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem a opatřil si též další potřebné podklady pro rozhodnutí, případ posuzoval ve všech souvislostech, veškeré shromážděné podklady jsou součástí spisového materiálu, žalobce měl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim; v podrobnostech odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí, které je podrobně, jasně a srozumitelně odůvodněné.
11. Sdělil, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce jsou potíže, které mu vznikly na Ukrajině vlivem jeho původu z Luhanské oblasti a skutečnosti, že mluví ruským jazykem, dalším důvodem je obava z mobilizace do armády a povolání k bojům na východě Ukrajiny.
12. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které na Ukrajině neprobíhá totální konflikt, ozbrojený konflikt je izolován pouze na východní části Ukrajiny, v takovém případě musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, žalobce to však neučinil. Byl přesvědčen, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany splněny nebyly, žalobci zjevně vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) nehrozí, v podrobnostech odkázal na strany 12 - 19 napadeného rozhodnutí. K institutu vnitřního vysídlení uvedl, že je garantován přímo zákonem o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob, přičemž ve svém zjišťování nedospěl k závěrům, že by tento institut nebyl dostatečně účinný.
13. Poukázal na to, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností, což uznávají též příslušné mezinárodní úmluvy, vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byly trestné, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby či branné povinnosti není důvodem pro udělení azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti na bojových akcích.
14. Namítal, že své rozhodnutí neopírá výlučně o konstatování ohledně účelovosti výpovědi žalobce, navíc žalobce k tomu sám zavdal příčinu tím, že jeho odpovědi byly značně rozporné. Tvrdil, že sama azylová historie žalobce svědčí o účelovosti jeho

žádosti o mezinárodní ochranu, svou první žádost podal dne 29. 5. 2017, tedy téměř čtyři měsíce po příjezdu do České republiky v poslední den platnosti polského víza, žádost byla v souladu se zákonem zastavena, neboť pro její posouzení byla příslušná Polská republika, žalobce však nevyčkal transferu do Polska a vycestoval zpět na území Ukrajiny, kde pobýval téměř tři měsíce, navštívil K. a zbytek strávil v Charkovské oblasti, tedy na místě, kde má obavy z pronásledování a nebezpečí vážné újmy. Druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce v ČR podal dne 10. 6. 2018, tj. v den, kdy mu končilo oprávnění pobývat na území ČR na základě výjimky z vízové povinnosti. Dle judikatury je však třeba o azyl žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost.

15. Měl za to, že mezinárodní ochrana je výjimečným právním institutem, který má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v České republice.
16. Poukázal na to, že žadatel musí nejprve vyčerpát všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než lze přistoupit k ochraně mezinárodní, odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003, a ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004. Žalobce opustil území Ukrajiny, aniž využil všechny možnosti vnitrostátního práva, mohl si na postup policie stěžovat u vyšší instance, např. u prokuratury. Státní orgány Ukrajiny jsou schopny zajistit svým občanům ochranu i před pronásledováním, pokud o ni požádají, zasahují též proti nezákonnému jednání členů pravicových organizací. Navíc problémy žalobce byly způsobeny tím, že mluví ruským jazykem, což nelze podřadit pod důvody dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V Charkovské oblasti hovoří ruským jazykem minimálně 70% obyvatel, odkázal na aktuální zprávy ohledně vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině, na základě kterých se touto problematikou podrobně zabýval.
17. Měl za to, že dostatečně zjistil skutkový stav, námitky žalobce jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu, dokazování bylo provedeno podrobně, žalovaný se řádně zabýval všemi okolnostmi případu. Žalobce má v daném řízení povinnost tvrzení, žalovaný mu plně umožnil tuto povinnost realizovat, svá tvrzení nedoplnil, žádné doklady nedoložil. Domníval se, že bylo jednoznačně prokázáno, že potíže žalobce nelze považovat za pronásledování či odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
18. Sdělil, že není patrné, z jakého důvodu by mělo být zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Ten neuvádí žádný azylově relevantní důvod, proč by toto právo mělo být realizováno právě v České republice, ze spisu nevyplývá, že by toto právo bylo v zemi původu jakkoli omezováno, důsledky plynoucí z neudělení mezinárodní ochrany nemohou toto právo žalobce nijak poškodit. Žalobce může k realizaci tohoto práva na území České republiky využít standardní instituty dle zákona o pobytu cizinců.
19. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
21. Žalobce podal dne 10. 6. 2018 žádost o mezinárodní ochranu. Uvedl, že na území ČR vstoupil dne 10. 3. 2018, dříve byl v ČR do prosince 2017. Nikdy nebyl politicky aktivní, je narozen v roce 1995, je zdravý a svobodný. Žádost odůvodnil tím, že na Ukrajině nejsou způsoby k životu. Byl tam pronásledován proto, že mluví rusky. V jeho rodném městě pokračuje válka a situace se tam zhoršila, musel tak odejít do Charkova. Měl též problémy s vystavením pasu, čelil nadávkám a napadení ze strany Pravého sektoru proto, že mluví rusky, musel se proto stěhovat z hostelu do hostelu každé dva dny. Tvrdil, že na Ukrajině nemůže najít práci proto, že je z Luhanské oblasti. Dále se obává vojenské služby, nechce střílet po svých.
22. Při pohovoru dne 13. 6. 2018 výše uvedené okolnosti blíže rozvedl, upřesnil, že ve dnech 23. 1. 2018, 8. 2. 2018 a 14. 2. 2018 byl zbit lidmi z Pravého sektoru, mysleli si, že je proruský separatista. Na Ukrajině je zákon zakazující mluvit rusky, šel pak na policii, ale nikdo ho nevyslechl. Uvedl, že se registroval jako vnitřně vysídlená osoba, ale nedostal žádnou odpověď, do jiného města na Ukrajině se nechtěl stěhovat, protože se obával větších problémů při vyřizování pasu. Vyřízení pasu v Charkově trvalo 2,5 měsíce, pas dostal týden před tím, než vycestoval. Tvrdil, že byl povolán do armády v rámci mobilizace, kam však nechce, protože nechce střílet proti vlastním lidem. V ČR má žalobce maminku, která je v azylovém řízení. Při návratu na Ukrajinu se obává povolání do armády, když se válčí i v jeho rodném městě.
23. Dne 13. 12. 2018 se žalobce dostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřil se k materiálu Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016, O propuštění zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny číslo 15 ze dne 14. ledna 2015, a uvedl, že mobilizace ve skutečnosti pokračuje, žádná demobilizace není. Vychází z informací od očitých svědků. Dále sdělil, že u něj ve městě zavedli stanné právo, protože byla narušena smlouva s Ukrajinou, ke zdrojům informací ve spise a způsobu jejich využití se vyjádřit nechtěl.
24. Dne 17. 12. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Shrnl tvrzení uvedená žalobcem, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu jsou potíže, které měl na Ukrajině kvůli svému původu v Luhanské oblasti a obava z mobilizace. Konstatoval, že se jedná o druhou žádost žalobce o mezinárodní ochranu, první žádost byla podána dne 29. 5. 2017, ale řízení bylo zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení žádosti byla Polská republika. Žalobce podal žalobu Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 2. 3. 2018, č.j. 4 Az 78/2017-41, odmítl. Vyšel též z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, celkem se jednalo o patnáct materiálů, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise.

25. Shledal, že žalobce neuplatňoval v domovském státě žádná politická práva ani svobody, a nemohl být tedy z toho důvodu ani pronásledován, nesplňuje tedy podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Tvrzené potíže se členy Pravého sektoru nepovažoval za azylově relevantní, nejde o jednání motivované jeho rasou, národností, pohlavím, náboženstvím či jiným důvodem dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ale pouze tím, že slyšeli žalobce mluvit rusky. Vyjádřil pochybnosti ohledně účelovosti těchto tvrzení vzhledem k tomu, že k vydání cestovního pasu došlo dne 18. 1. 2018, tedy pět dní před tvrzeným prvním napadením. Poukázal na to, že v Charkovské oblasti je používání ruštiny naprosto běžné, neboť podíl rusky hovořícího obyvatelstva dosahuje 70%, navíc se nejedná o pronásledování ze strany státních orgánů. Konstatoval, že žalobce neměl s policií žádné problémy, nebyl vězněn ani vyšetřován. Dle shromážděných informací lze na Ukrajině podat stížnost proti postupu policejních složek, a to u prokuratury nebo u útvaru vnitřní kontroly policejního okrsku. Žalobce však tyto možnosti nevyužil. Mohl se aktivitám Pravého sektoru i nečinnosti policie bránit, nejedná se o případ, kdy by stát nebyl schopen či ochoten ochranu žalobci poskytnout. Měl za to, že státní orgány Ukrajiny se aktivně snaží postihovat nezákonné jednání členů pravicových organizací a ozbrojených skupin, z informací shromážděných žalovanými nevyplývá, že by státní orgány jednání těchto skupin tolerovaly. Uvedl, že probíhající ozbrojený konflikt v domovském státu se týká všech obyvatel a nepatří mezi důvody pro udělení azylu. Potíže žalobce v Charkově související s jeho východoukrajinským původem nepovažoval za azylově relevantní, nejde o ohrožení života či svobody. Pokud jde o přístup žalobce na ukrajinský pracovní trh, shledal, že se nejedná o diskriminační opatření ze strany státu, jeho potíže při hledání zaměstnání mohly souviset též s jinými skutečnostmi, než je původ žalobce, a to např. s nedobrou ekonomickou situací v zemi či s okolností, že žalobce je osobou bez trvalého bydliště, který velmi často měnil místo svého pobytu, včetně pobytu v cizině, v jednání potenciálních zaměstnavatelů nespatořoval pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, což uznávají též mezinárodní úmluvy, nic nenaznačuje, že by u žalobce měl být výkon vojenské služby uplatněn diskriminačně, žalobce si dosud ani nepřevzal povolávací rozkaz a není tak trestně postižitelný, bojů na východě Ukrajiny se navíc podle dostupných informací účastní pouze dobrovolníci či profesionální vojáci, mobilizace vyhlášena nebyla, na Ukrajině existuje též možnost náhradní civilní vojenské služby, obavy žalobce, že by mohl být po návratu do vlasti nucen bojovat, tak žalovaný vyhodnotil jako neopodstatněné. Poukázal na to, že žalobci byl v letech 2015 a 2018 vydán cestovní pas, ze státu zcela legálně a bez problémů vycestoval, což je ve zřejmém rozporu s tvrzením žalobce, že je hledanou osobou. K námitce žalobce ohledně neadekvátnosti použitých podkladů sdělil, že pracoval s celou řadou materiálů z různých objektivních a nezávislých zdrojů, žadatel měl možnost doplnit jiné podklady, této možnosti však nevyužil. Dospěl k závěru, že žádost žalobce je účelová, poukazoval na skutečnosti zjištěné v průběhu řízení o první žádosti, žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poslední den platnosti polského víza, poté, co s žádostí neuspěl, odcestoval žalobce místo svého transferu do Polska zpět

na Ukrajinu, to nesvědčí o tom, že by mu zde hrozilo pronásledování; pokud by byl skutečně ohrožen, využil by možnosti meritorního posouzení žádosti v Polsku, žalobce se však zřejmě vyhýbal aplikaci čl. 19 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 6104/2013. Shledal, že cílem žádosti žalobce je legalizace jeho pobytu v ČR, to však důvod k poskytnutí azylu nepředstavuje, smyslem mezinárodní ochrany není poskytnout žadateli ochranu před veškerými negativními jevy v zemi jeho původu. Vyhodnotil, že žalobce nesplňuje ani kritéria pro poskytnutí azylu z humanitárních důvodů.

26. Zabýval se tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu nehrozí žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Nepopíral, že by vnitřně vysídlené osoby mohly na Ukrajině čelit jistým potížím, podrobně však rozebral, z jakých důvodů nelze tyto potíže považovat za nijak závažné či diskriminující. Pokud jde o předchozí problémy žalobce se soukromými osobami, poukázal na možnost žalobce využít vnitrostátní ochranu, zejména orgány policie a uzavřel, že žalobci v této souvislosti nehrozí žádné reálné nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu, a tedy ani přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
27. V souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině posuzoval, zda žalobci v případě návratu nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zjistil, že východní části Ukrajiny, tj. části Doněcké a Luhanské oblasti, kde se nachází též město K., jsou tímto konfliktem stále zasaženy, situace je napjatá, na linii dotyku stále lokálně vznikají boje, jiné oblasti Ukrajiny však tímto konfliktem přímo zasaženy nejsou, nejedná se o totální konflikt. Aplikoval třístupňový test vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Uvedl, že situace vnitřně vysídlených osob se neustále zlepšuje, práceschopné osoby pobírají podporu od státu, mohou též čerpat státní pomoc nebo výhodné hypotéky na výstavbu nebo nákup nemovitostí pro vysídlence. Na základě judikatury Nejvyššího správního soudu posoudil individuální situaci žalobce a neshledal žádné překážky, které by mu bránily ve vnitřním přesídlení, respektive návratu do jiné oblasti ve vlasti, vnitřně vysídlené osoby nejsou vládou žádným způsobem znevýhodněny, naopak vláda podniká kroky k zajištění jejich práv. Závěrem upozornil na to, že žalobce je zdravá práceschopná osoba v produktivním věku disponující platným ukrajinským dokladem totožnosti, která je schopna se po návratu zaregistrovat jako vnitřně vysídlená osoba a získat tímto způsobem získat podporu od státu. Nepopíral ojedinělou existenci nevraživosti obyvatel Ukrajiny vůči ruským mluvícím osobám pocházejícím z východu země, avšak nepovažoval tyto skutečnosti za tolik intenzivní, aby mohly naplnit důvodnou obavu z vážné újmy, která by bezprostředně a reálně hrozila žalobci. Měl za to, že v případě žalobce je alternativa vnitřního přesídlení jako ochrana před ozbrojeným konfliktem aplikovatelná. Shledal, že případné vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje a doplňkovou ochranu neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je dle písm. a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
31. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
32. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále skutečnosti týkající se jeho života ve vlasti a pobytu v České republice. Žalovaný též shromáždil dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi žalobcova původu, přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a dostatečně se s nimi vypořádal. Námitka žalobce, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), tak není důvodná.
33. Je zřejmé, že v posuzovaném případě nejsou dány žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce nebyl ve vlasti nijak politicky aktivní, nebyl ani členem žádné politické strany.

Během řízení neuvedl, že by měl ve vlasti nějaké potíže týkající se uplatňování politických práv, a netvrdil to ani v žalobě.

34. Žalovaný se dále podrobně zabýval tím, zda problémy žalobce s členy pravicové organizace Právý blok mohou způsobovat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení, podrobně rozebral, z jakých důvodů nepovažuje tyto skutečnosti za azylově relevantní. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti a dále, že nebylo zjištěno, že by žalobce využil všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
35. Soud k tomu dodává, že v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu). Dále shledal, že: *„Obava z ohrožení života v zemi původu tudíž není ještě sama o sobě důvodem pro udělení azylu; musí být rovněž prokázáno, že jde o obavu z pronásledování proto, že žadatel má určité politické přesvědčení, vyznává určitou víru, patří k určité národnosti, rase, určité sociální skupině či pohlaví.“*
36. V posuzovaném případě však skutečnosti popisované žalobcem výše uvedená kritéria nesplňují, a to už jen proto, že žalobcem popisované problémy nebyly motivovány žádným z důvodů uvedeným v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy azylově relevantními důvody. Dalším důvodem je skutečnost, že tyto problémy, pro které se obává návratu do vlasti a v nichž spatřuje ohrožení své osoby, byly způsobeny soukromými osobami, které nemají žádnou vazbu na stát, a tudíž důvod pro udělení azylu nepředstavují.
37. Nejvyšší správní soud se k této problematice vyjádřil v usnesení ze dne 30. 9. 2008 č.j. 2 Azs 60/2008-4, dle kterého: *„Pokud jde o samotné stížní námitky, Nejvyšší správní soud považuje za zásadní fakt, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byť jen naznačovaly, že by byla ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných (§ 12 zákona o azylu). Uvedla pouze, že bezprostředním impulsem k jejímu odchodu ze země původu byla obava z útoků věřitelů, a jako další důvod podání žádosti o udělení azylu uvedla snahu o legalizaci svého pobytu v České republice za účelem znovunavázání vztahu s otcem jejího (v době podání žádosti ještě nenarozeného) dítěte. Nemožnost podřazení stěžovatelkou namítaných důvodů pod azylově významné důvody tak plyne především ze zjištění, že stěžovatelka nebyla pronásledována státní mocí, ale mělo jít o aktivitu soukromých osob. Pronásledování tohoto charakteru však nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne*

31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, případně v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (všechny dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatelka však útoky na svou osobu ze strany věřitelů s vietnamskými státními orgány (soudě podle její výpovědi) vůbec neřešila, a proto nelze ani predikovat, že by jí případná pomoc ze strany orgánů veřejné moci byla odeprána.“
38. Žalobce rovněž v domovském státě nevyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu tento stát poskytuje, v takové situaci je žádost o mezinárodní ochranu nepřijatelná. Žalobce se sice dle svého tvrzení obrátil se svou stížností na policii, tam však nedostal žádnou odpověď, jiné kroky ke svojí ochraně již neučinil a neobrátil se na jiný státní orgán. Jak vyplývá z Informace MZV ČR ze dne 25. 7. 2016, č.j. 107283/2016-LPTP, která je součástí správního spisu, lze podat stížnost proti postupu policejních či jiných státních orgánů u prokuratury, popř. u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku, je však třeba, aby strana podávající stížnost byla aktivní, jinak se prošetření může významně protáhnout. Dále lze podat stížnost u okresního nebo oblastního oddělení ministerstva vnitra či k soudu.
39. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „aby bylo možné sledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Uvedené závěry se plně vztahují i na současnou situaci na Ukrajině, která byla žalovaným dostatečně zjištěna z podkladů ve správním spisu.
40. Nelze tak souhlasit s argumentací žalobce, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny nebo ochotny mu zajistit adekvátní ochranu. Žalobce shora uvedené možnosti poskytované mu v domovském státě bez zřejmého důvodu nevyužil, tento svůj postup nijak neodůvodnil, bez takových pokusů je tvrzení o nefunkčnosti ochrany státu pouhou spekulací, nelze konstatovat, že ochrana v zemi původu selhala.
41. Pokud jde o obavy žalobce z nuceného nástupu do armády, ztotožňuje se soud s odůvodněním žalovaného, že branná služba je legitimní občanskou povinností, přičemž v domovském státě žalobce lze nastoupit též k výkonu náhradní civilní vojenské služby. Tuto námitku žalobce tak rovněž nelze považovat za důvod k poskytnutí azylu.
42. K této problematice sdělil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 2. 2018 č.j. 6 Azs 378/2017-25 následující stanovisko: „K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy,

pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34.“

43. Lze přisvědčit žalobci, že žalovaný dostatečným způsobem nezjistil, kdy fakticky došlo k předání pasu vydaného dne 18. 1. 2018 žalobci, a tudíž zda se v této době žalobce zdržoval v Charkově pouze za účelem čekání na tento doklad. V této souvislosti je však nezbytné uvést, že žalovaný pochybnosti o účelovosti tvrzení žalobce dovozoval též z celé řady dalších souvisejících okolností, tedy zejména z toho, že po podání své první žádosti o mezinárodní ochranu nevyčkal meritorního posouzení této věci v Polské republice a vycestoval zpět na Ukrajinu, kde mu údajně měla hrozit závažná újma, zde se zdržoval přesně tři měsíce, což je doba, po jejímž uplynutí mohl opakovaně požádat o azyl v České republice. Zároveň se nejednalo o nosný argument, o který žalovaný opřel své rozhodnutí neudělit žalobci mezinárodní ochranu ve formě azylu, hlavní důvody pro tento postup jsou uvedeny výše. Z tohoto důvodu ani tato dílčí nesprávnost v argumentaci žalovaného nemůže být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí a důvodem pro jeho zrušení.
44. Z výše uvedeného je zřejmé, že se u žalobce nejedná o odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce tak podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu nesplňuje, námitka je nedůvodná.
45. V další žalobní námitce žalobce vytýkal žalovanému, že nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany, měl za to, že s ohledem na situaci v Ukrajině mu vážná újma hrozí, vnitřní vysídlení by jeho situaci nevyřešilo.
46. Podle ust. § 14a zákona o azylu
- 1) Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
 - (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

47. K tomu je nezbytné uvést, že žalovaný se možností udělení doplňkové ochrany žalobci zabýval, a to na stranách 12-19 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Zdůraznil, že napjatá bezpečnostní situace přetrvává pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je situace zcela stabilní.
48. Pokud jde o bezpečnostní konflikt probíhající na Ukrajině, Městský soud v Praze odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti k situaci na Ukrajině opakovaně vyjadřoval. Lze zmínit např. usnesení ze dne 11. 3. 2020 č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém kasační soud shledal: „*Pokud stěžovatelé dále namítli své obrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28. *Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasazených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39).*“
49. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z Luhanské oblasti a z města, které je na území samozvané Luhanské lidové republiky kontrolované povstalci, zabýval se žalovaný možností žalobce využít institutu vnitřního přesídlení, podrobně analyzoval situaci vnitřně vysídlených osob, jejich přístup ke vzdělání, zdravotní péči, bydlení i na pracovní trh, a to s přihlédnutím k individuálním okolnostem na straně žalobce, který mluví pouze rusky. Přitom dospěl k závěru, že přestěhování žalobce do jakékoli oblasti pod kontrolou ukrajinské vlády je dostatečně účinnou ochranou před hrozbou vážné újmy, svůj závěr dostatečným způsobem odůvodnil a soud s touto argumentací souhlasí.
50. Pokud jde o možnost nalezení zaměstnání a riziko diskriminace vyšel žalovaný zejména z materiálu Informace Ministerstva vnitra Velké Británie: Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk ze září 2017, z materiálu Informace OAMP: Vnitřně vysídlené osoby, Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence, ze dne 10. 10. 2017a z materiálu Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) – Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby, ze dne 19. 12. 2017, zjistil, že postoje místních obyvatel vůči vnitřně vysídleným mohou být v některých částech Ukrajiny předpojaté, avšak migrující osoby mají možnost najít si zaměstnání a bydlení, přičemž případné problémy s tím spojené nemají původ v diskriminaci spojené s jejich původem, ale obecně se špatnou hospodářskou situací v zemi, která tíží všechny bez

rozdílu. Ochrana proti diskriminaci je pak zajištěna zvláštním zákonem, lidé registrovaní jako vnitřně vysídlené osoby mají možnost pobírat finanční podporu od státu. Rovněž poukázal na to, že v Charkovské oblasti, kde žalobce udával problémy v souvislosti s hovořením ruským jazykem, dosahuje podíl rusky mluvícího obyvatelstva 70%, nejedná se tudíž o neobvyklou minoritu.

51. Soud v této souvislosti upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se otázkou vnitřního přesídlení v minulosti již mnohokrát zabýval, např. v usnesení ze dne 23. 7. 2019 č. j. 7 Azs 116/2019-21 soud konstatoval: „*Rovněž tzv. možnost vnitřní ochrany, někdy označovaná též jako možnost vnitřního útěku nebo možnost vnitřního přesídlení, je dostatečně prejudikovanou otázkou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74). Žalovaný i městský soud postupovali v souladu se závěry těchto rozhodnutí, včetně stěžovatelkou poukazovaných rozsudků zdejšího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Pokud jde o stěžovatelkou namítanou diskriminaci ze strany státních orgánů v souvislosti s vnitřním přesídlením, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40. Z něj se podává, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by případnou překážku v možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny mohly představovat státní orgány. Ukrajinské státní orgány se naopak snaží těmto osobám pomoci přijetím různých opatření. Žalovaný i městský soud upozornili na ukrajinský zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, který zaručuje soubor práv vnitřně vysídleným osobám - mimo jiné ochranu před diskriminací a nuceným návratem, a zjednodušuje přístup k sociálním a ekonomickým službám. Stěžovatelka má tedy možnost zaregistrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využít pomoci příslušných vládních institucí.*“
52. Soud dodává, že ze zpráv o situaci na Ukrajině založených ve správním spise nevyplývá, že by překážku vnitřního přesídlení žalobce mohla představovat jeho schopnost dorozumět se pouze rusky, na Ukrajině totiž žije početná menšina obyvatel ruské národnosti, ruština je prvním jazykem řady obyvatel pocházejících z Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž mnoho z nich využilo institutu vnitřního přesídlení. Zdejší soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce by měl v případě návratu do vlasti možnost vnitřního přesídlení. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu tak nebyly splněny.
53. K námitce ohledně neobjektivnosti podkladů, ze kterých žalovaný vycházel, soud uvádí, že žalovaný těchto podkladů shromáždil velké množství, jedná se celkem o patnáct materiálů z různých zdrojů, mezi kterými jsou též zprávy nezávislých mezinárodních neziskových organizací a informace Ministerstva vnitra Velké Británie, tyto zprávy jsou vzájemně konzistentní, nevyplývají z nich žádné pochybnosti o jejich objektivitě, pouhá skutečnost, že některé tyto materiály byly vydány žalovaným, tyto pochybnosti nezakládá. Jedná se též o zdroje dostatečně aktuální. Pokud jde o výnosy prezidenta Ukrajiny týkající se vojenské služby a zavedení stanného práva, jedná se o primární zdroje resp. o právní předpisy, pouze z nich samotných žalovaný nedovozoval neexistenci azylově relevantních nebezpečí, argumentace ohledně plnění

branné povinnosti a nebezpečí vyplývajícího z válečného konfliktu je uvedena výše. Daná námitka žalobce tak rovněž není důvodná.

54. K námitce žalobce ohledně nedostatečného zohlednění soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že žalovaný se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce zabýval, a to na straně 11 napadeného rozhodnutí při hodnocení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Přitom shledal, že žalobce je dospělou, právně plně způsobilou a práceschopnou osobou, která se zdravotně cítí zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby či omezen, v této souvislosti odkázal též na rodinné vazby, které má žalobce v České republice, tj. na skutečnost, že v ČR žije též matka žalobce. Na základě těchto skutečností vyhodnotil, že se nejedná o případ zvláštního zřetele hodný, kdy by bylo namíste udělení humanitárního azylu, soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje.
55. Lze souhlasit s tím, že v souvislosti s posouzením podmínek pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný již okolností, že v České republice žije matka žalobce, výslovně nezabýval. Tento postup však soud nepovažuje za pochybení, neboť žalobce je již dospělého věku, ve své žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany tuto skutečnost uvedl pouze jako vedlejší doplňující okolnost, nikoli jako odůvodnění své žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, nezmínil ani existenci zvláštních vazeb k matce či jakékoli další souvislosti.
56. Přitom zásah do soukromého a rodinného života žadatele by mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pouze v naprosto výjimečném případě pramenícím z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě nebo případ, kdy cizinec žije v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk, k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020 č.j. 5 Azs 199/2019-27.
57. O takové okolnosti se však v případě žalobce nejedná, skutečnost, že žalobce zde žije ve společné domácnosti se svou matkou, nedosahuje takové intenzity a závažnosti, aby mohla odůvodnit poskytnutí doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu nelze ani vytýkat žalovanému, pokud pouze implicitně vyšel z toho, že tato skutečnost není z hlediska poskytnutí doplňkové ochrany relevantní, a zabýval se v této souvislosti pouze okolnostmi týkající se zejména politické a bezpečnostní situace na Ukrajině s ohledem na individuální případ žalobce. Námitka je tak rovněž nedůvodná.
58. Závěrem soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylové*

významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.” Soud má za to, že tento judikát se uplatní též v situaci žalobce.

59. Institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
60. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce, a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu).
61. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
62. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce